

ANSAMBEL PLANŠARJI VADI ZA BEŽIGRADOM

Skupaj so že 22 let

Bilo je 26. decembra leta 1964. Tedaj so Planšarji prvič zaigrali skupaj. Od stare sestave so pri Planšarjih Tone Škerjanec, Tone Kuder in Rudi Wagner. Vsi ostali člani, razen pevca, pa so pri Planšarjih vsaj 15 let. Njim so v teh 22 letih že rahlo posveteli lasje, njihovi otroci pa zrastli. In še mimogrede. Pri Planšarjih je nekaj časa pela ludi naša znamenita opera pevka Ana Pusar-Jerić.

V teh letih so posneli štiri velike plošče, tri kašete in prav sedaj pripravljajo novo veliko ploščo. Vadijo pa pri nas za Bežigradom v kleti

Družbenega doma na Staničevi 41. Dobivajo se vsak četrtek in ostanejo pozno v noč. Pred nastopi ali pred turnejami pa vadijo vsak dan. In kje nastopajo? Po domovini, v zamejstvu in v tujini. Zadnjo večjo turnejo so imeli v Avstraliji, kjer so ostali kar dva meseca. Peči in igrali ter predvsem razveseljevali pa so s svojo glasbo slovenske izseljence in zdomec se po Franciji, Zvezni republiki Nemčiji, Švicari, na Nizozemskem itd.

Igrajo v glavnem lastne skladbe, ki jih napiše Tone Kuder, ki je tudi umetniški vodja Planšarjev. V nji-

Planšarji so člani Zveze kulturnih organizacij Bežigrad in ljubljanskega Kluba koroških Slovencev. V začetku decembra so brezplačno igrali tudi bežigrajskim upokojencem.

hovem repertoarju pa je tudi mnogo skladb Pavla Kosca, njihovega pokojnega člena ansambla. Njihova najbolj znana pesem je »Piha, piha viter čez pianine«. Se jih se da spomnite?

Februarja gredo na daljšo turnejo v Švico. Obljubili pa so, da bodo za naše občane še kdaj brezplačno nastopili. Vedo namreč, da krajevne skupnosti nimajo ravno veliko

denarja, krajani pa radi prisluhnijo dobrji glasbi. Torej kmalu nasvidejne Planšarji – na kakšni prireditvi za Bežigradom!

Pri narodno-zabavnem ansamblu Planšarji igrajo in pojejo: Tone Škerjanec, trobent: Maks Gerc, harmonika; Rudi Wagner, kitara; Tone Kuder, bas; pevca pa sta Andreja Zupančič in Miha Ferjuc.

N.Ž.

HIŠNIK Z BEŽIGRAJSKE GIMNAZIJE

Jordan gre v pokoj

PETER JORDAN je v svojih enaindvajsetih letih, ki jih je prebil kot hišnik (danes Srednje naravoslovne šole, včasih bežigrajske gimnazije) postal prava zaščitna znakma te izboraževalne ustanove. Poznajo ga generacije, ki so danes na vrhuncu svojih ustvarjalnih moči in tiste, ki šele vstopajo v arena življenja.

»Ždravo Jordan!« ga ustavlajo v uradilih, v trgovini, pri zdravniku, na ulici. Njihovih imen si hišnik ni zapomnil, poteze neštetnih obravov pa so mu vtisnile v zavest. Čeprav se prenekatere v teh letih postarale, zgubale, zdebelile in spremene. Čas je neusmiljen gospodar. Tudi Jordan bo sredi prihodnjega leta odšel v zasluzeni pogoj.

Vsa ta leta je bil »deklika za vse«. Elektroinštalatorskih, vodovodnih, klučavnicaških in mizarskih del se

je izučil že med vojno in internacijo. Njegova poklicna pot je bila peštra, saj je najprej delal v nekdanji novomeški tovarni igrač, v SGP Pionirju, v ljubljanski poklicni gasilski brigadi, šest let pa kot kurjač v ljubljanski porodnišnici. Iz tistih časov mu je najbolj ostalo v spominu, da je moral v primeru izpada električnega toka ob redukcijah ves čas operacij in za ostale nujne primere držati vklapljen ročico hišnega električnega agregata. V najlepšem spominu pa ima nekdanjega primača Pavšiča, ki je bil strog do oseb, tudi v smislu reda in čistoće, pa celo sam je znal za dober zgled pobrati odvržen ogorek na dvorišču.

Jordan je poln spominov – tudi gimnazijskih. Previharil je kar precej modnih tokov oblačenja in priček, ter življenjskih modrosti, ki se

mladih srednješolcev najprej primejo. Od hlač s širokimi hačnicami in mini kril, preko lesno oprjetih kavbojk in dolgih kril, od doigolascov in kosmatincev do pobritih in mavrično pobavaranih glav. Pa se je v vseh teh letih v mladih glavah zares kaj spremeno? Jordan opaže spremembe predvsem na šolskem inventarju. Zadnje čase je več škode kot nekoč. Mladi so danes bolj agresivni. Za njihove poglede in nazore pa se nikoli ni utegnil zanimati, je imel preveč dela s polomljenimi klopami, stoli, s pokvarjenimi okni, vodovodnimi pipami in klučavnicami.

Klub temu pa mu mladina ni tuj. Štiri svoje otroke ima, ki so zdaj že vsi pri kruhu, in šest vnukov. Najstarejši sin Peter je poklicni šofér, Darko in Stojan sta miličnika, najmlajša Danica pa je uslužbenka

na novomeškem sodišču.

In kaj misli o šolski stavbi, ki je letos praznovala petdesetletnico? »Za svoja leta se kar dobro drži,« pravi Jordan. Le okna bi bila treba zamenjati. Menda so takšna okna, ki se odpirajo navzgor, prava ljubljanska redkost, saj jih imata le še nebotičnik in Kmetijski institut Slovenije. Zato pa jih je zelo težko čistiti, pa tudi uteži in vzmeti se velikrat pokvarijo.

Z upokojitvijo bosta Peter Jordan in njegova žena Tončka, ki je na šoli započela kot snailka, zapustila tudi hišniško stanovanje. Iz njega bo nastala jedilnica za šolsko prehrano dijakov. Največja Jordanova želja je, da bi bilo stanovanje, v katerega se bosta preselila z ženo, za Bežigradom. »Tukaj vse poznam in hudo mi bo za ljudmi,« pravi. Poleg tega bi bil lahko vedno pri roki, če bi na šoli potrebovali njegovo pomoč pri manjših popravilih. Jordan jih bo tudi v prihodnje prav rad opravil, saj mu bo najbolj od vsega dolgčas po šolskem zvoncu.

VIDA PETROVIČ

SREČANJE STAREJŠIH KRAJANOV

Krajevna organizacija Rdečega križa KS Ivan Kavčič in Jože Štembal sta pripravili že peto tradicionalno srečanje starejših krajanov, aktivistov Rdečega križa in mladine obeh krajevnih skupnosti. Povabilo so sto in enega krajanov, starega nad 70 let; prišli so skoraj vsi. Najstarejši udeleženki srečanja, 91-letni Marijan Jaklič, so poklonili cvečje, učenci osnovne šole Milana Šusteršiča pa svoje ročno delo. Goste so pozdravili Janez Alič, predsednik krajevne organizacije Rdečega križa, Ivo Marenk, predsednik skupščine KS Jože Štembal in Angela Murko, predsednica KK SZDL Ivan Kavčič. Prisrčen program so izvedli učenci osnovne šole Milana Šusteršiča, za prijetno razpoloženje pa sta poskrbela vokalni kvinteti Savski val in harmonikarica Pepca Blej.

DUŠAN REBOLJ

Za novo leto čestitajo in se priporočajo	cvetje MM Milena Mlakar Podgorica 71	Predelava plastičnih mas Štefka Pečnikar Šentjakob 47	Slaščičarna Pri Jakubu Titova 61	Vulkanizacija Viki Klavs Titova 183	Frizerski salon »Pepca« Titova 339, Črnuče
Gostilna »Pečnikar« Milica in Anton Novak Šentjakob 47	Pekarna Piskač Podgorica 68	Gostilna »Pri Brinovcu« Podgorica, Soteska pot 73	Izdelovanje kovinskih predmetov Jožef in Rado Mivšek Šentjakob, Soteska pot 17	Česalnica Irena Prebil Novakova 5	Zlatarstvo – juvelirstvo Igor Požun Titova 73, tel. 319-364
Best Servis športne opreme Trstenjakova 16	Damski frizerski salon Majda Ravnkar Titova 92	Bistro »Montana« Stanko Rosenwirth Ul. Pohorskega bataljona 26	Frizerski salon »Asja« Andreja Šusteršič Titova 194	Selim Ahmetaj kiosk Ceneta Štuparja, Črnuče	Bife »Komiža« Karolina Jerič Turnerjeva 5
Bife Danica Popovič Ptujska 3	Kozmetični izdelki Kancilja Franci in Marina Titova 276, Črnuče	Cenjenim strankam in vsem občanom želimo srečno novo leto 1987	Kovinoplastika, izdelava karnis Tinca in Franc Dornik Titova 254, tel. 372-801	Vsem občanom želimo uspešno novo leto	
boutique Lihartov podvod 11, Ljubljana VAGABUND Zdravko Šplajt in Jadranka Jurišić Lihartov podvod 11 tel. 315-955	Cvetličarna Fani Vacík Črnuče, Titova 282 a, tel. 372-045	Cenjenim strankam in vsem občanom želimo srečno novo leto 1987	Slaščičarna Janko Kristan in Franjo Vrankovič Titova 119	Vsem občanom želimo srečno novo leto 1987	

SREČNO 87

MAJDA VUKELIČ, novinarka Dela:

»Želim si, da bi v prihodnjem letu prijetno preživel svoj dopust in da bi imela več denarja.« *

JANEZ GUBANC, tajnik KS Ježica:

»Rad bi, da bi se v prihodnjem letu vsi zavedli, kako onesnaženo je okolje in da bi vsak po svojih močeh prispeval, da temu ne bi bilo več tako. Tu mislim predvsem na našo Ježico ter na obrežje Save, ki je postal pravo odlagališče odpadkov. Želim si, da bljih odstranili in uredili rekreacijske površine.« *

MARIJA GEC, zasebna trgovka:

»Po skromnih začetkih sedaj že tri leta vodim svojo trgovino in sem kar zadovoljna. Toda brez težav ne gre: visoki davki, premalo strank. Iz tega izvirajo tudi moje želje v naslednjem letu: nižji davki, več strank, ki naj bi jim postregla s kakovostnim sadjem in zelenjavo.« *

na novomeškem sodišču.

In kaj misli o šolski stavbi, ki je letos praznovala petdesetletnico? »Za svoja leta se kar dobro drži,« pravi Jordan. Le okna bi bila treba zamenjati. Menda so takšna okna, ki se odpirajo navzgor, prava ljubljanska redkost, saj jih imata le še nebotičnik in Kmetijski institut Slovenije. Zato pa jih je zelo težko čistiti, pa tudi uteži in vzmeti se velikrat pokvarijo.

Z upokojitvijo bosta Peter Jordan in njegova žena Tončka, ki je na šoli započela kot snailka, zapustila tudi hišniško stanovanje. Iz njega bo nastala jedilnica za šolsko prehrano dijakov. Največja Jordanova želja je, da bi bilo stanovanje, v katerega se bosta preselila z ženo, za Bežigradom. »Tukaj vse poznam in hudo mi bo za ljudmi,« pravi. Poleg tega bi bil lahko vedno pri roki, če bi na šoli potrebovali njegovo pomoč pri manjših popravilih. Jordan jih bo tudi v prihodnje prav rad opravil, saj mu bo najbolj od vsega dolgčas po šolskem zvoncu.

VIDA PETROVIČ